

Heräsin aamulla harvinaisen pehmeästä sängystä. Katselin hieman ympärilleni, enkä tunnistanut missä olin. Huomasin huoneessa ikkunan, ja menin katsomaan, josko maisema näyttäisi tutulta. En ollut ikinä hämmästynyt yhtä suuresti, kuin katsoessani ikkunasta ulos. Olin korkeassa pilvenpiirtäjässä, ainakin sadan metrin korkeudella maasta. Kaikki rakennukset joita ikkunasta näin olivat myös pilvenpiirtäjiä. Vielä enemmän hämmästyin huomattessani lentävät autot, jotka lensivät kaikki eri korkeudella maasta. Missä ihmeessä olin? Poistuin rakennuksesta ja astuin pihalle. Huomasin ilman olevan erittäin tunkkaista. Ilma oli niin saasteista, että minua alkoi yskittää. Kysyin ensimmäiseltä vastaan tulevalta ihmiseltä missä olin. Hän vastasi kaupungin olevan Helsinki. En ollut uskoa korviani. Ei Helsinki viime näkemältä tämän näköinen ollut! Jatkoin matkaani eteenpäin yrittäen tunnistaa edes joitain paikkoja. Ei siitä mitään tullut. Kaikki näytti ja vaikutti aivan oudolta. Kaikki rakennukset olivat pilvenpiirtäjiä, ilma oli tunkkaista, autot lensivät, ihmiset näyttivät pahoinvoivilta, enkä nähnyt mitään eläimiä. Edes variksia tai harakoita ei näkynyt missään. Kysyin joltakin missä kaikki eläimet olivat. ”Etkö sä oo kuullut? Ne kaikki kuoli sukupuuttoon jo joku kymmenen vuotta sitten. Suurin osa metsästettiin ruoaksi tai vaatteiksi, ja loput kuolivat saasteisiin”, sanoi mies jolta asiaa kysyin. Olin aivan ällikällä lyöty. En miettinyt asiaa sen enempää, sillä tajusin olevani todella nälkäinen. Päätin etsiä jostakin pikaruokapaikan. Kiertelin jonkin aikaa, mutta en löytänyt yhtäkään. Päätin kysyä seuraavalta vastaan tulevalta tietäisikö hän missä lähin pikaruokapaikka on. Vastan tuli nuori nainen, ja kysyttyäni kysymykseni, hän alkoi nauraa. Kysyin mikä oli niin huvittavaa. ”Ootko sä elänyt jossain tynnyrissä? Ei me syödä ruokaa. Meillä on näitä ravinne pillereitä”, hän vastasi ja ojensi minulle punaisen pillerin. Vastahakoisesti söin sen, enkä tuntenut enää nälkää. Ei ihmekään, että ihmiset näyttävät pahoinvoivilta! Jatkoin matkaani, ja panin merkille, että en ollut nähnyt kaupungissa yhtään kasvia. Ajattelin, että nekin olivat varmaan kuolleet sukupuuttoon, mutta päätin varmistaa asian seuraavalta vastaan tulijalta. Hän vahvisti olettamukseni. Miten olen voinut olla huomaamatta kaikkien kasvien ja eläinten sukupuuton? Tai sen, että ruokaa ei enää syödä, tai että kaikki rakennukset ovat nykyisin pilvenpiirtäjiä? Hämmästyin entisestään, kun onnistuin löytämään sanomalehtien myyntipisteen. No, ei niitä oikeastaan voinut sanomalehdiksi kutsua. Ne olivat nimittäin elektronisessa muodossa. Ne myytiin erikoisessa elektronisessa laitteessa, joka muistutti taulutietokonetta. Lehden pääotsikko kuului: ”Luonnonvarat loppuivat!”. Ostin ”lehden” ja luin artikkelin. Siinä luki näin: Luonnonvarat loppuivat! Öljy loppui jo monta vuosikymmentä sitten, eläimet ja kasvit noin kymmenen vuotta sitten. Useimmat metallit aivan viime vuosina, ja nyt ovat loppuneet loputkin uusiutumattomat luonnonvarat. Puhdas juomavesikin on aivan lopussa. Jopa happikin on loppumassa, ilmansaasteiden, ja kasvien puuttumisen takia. Olemme pitäneet happipitoisuuden kohdillaan koneilla, mutta enää ei ole luonnonvaroja joita käyttää polttoaineena, ja josta tehdä happea. Suurin syy ilmiöön on liiallinen väestönkasvu. Ihmisiä on planeetallamme jo moninkertaisesti enemmän, kuin se pystyisi elättämään. Myös ajallemme ominainen kulutuskulttuuri oli jo alun alkaen tuhoon tuomittu kulttuuri. Kulutimme paljon enemmän kuin pystyimme käsittelemään, tai mihin luonnon kapasiteetti riitti. Myös kehitysmaiden teollistuminen oli osasyylinen ilmiöön, sillä sen jälkeen maapallolla ei ollut yhtään aluetta, jossa ei tehtaata saastuttaisi jatkuvalla syötöllä. Asiantuntijoiden mukaan ihmiskunta tulee kaatumaan muutamassa vuodessa ilman luonnonvaroja. Tässä asiassa ei voi edes joillekin niin rakas Jumala auttaa. En ollut ikinä ajatellut kuinka paha asia kulutuskulttuurimme oikeastaan olikaan. Tajusin sen vasta luettuani artikkelin. Vaivuin epätoivoon ja halusin tehdä kaiken tuon tekemättömäksi. Ajattelin, että jos

vain pääsisin ajassa takaisinpäin, tekisin kaikkeni tämän kauhukuvan estämiseksi... Sitten heräsin. Katselin hämilläni ympärilleni. Olin tutussa ja turvallisessa kodissani, makuuhuoneessa. Katsoin herätyskellooni, kello oli 10.15. Ryntäsin äkkiä ikkunalle. Kaikki oli aivan kuin ennenkin. Olin aivan onnessani. Muistin uneni aivan täydellisesti, ja päätin pitää lupaukseni. Tämän yön jälkeen elämäni muuttui täydellisesti. Aloitin menestyksekkään uran poliitikkona, kampanjoin saastuttamista ja kulutuskulttuuria vastaan, ja yritin saada ihmiset ymmärtämään kuinka tärkeää on pitää huolta planeetastamme. Omistin koko loppuelämäni sille, että näkemäni uni ei koskaan tulisi toteutumaan.